

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כץ	שם פרטי: נעמי
--------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: יונגר	בלועזית Yunger	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: זיזי	בלועזית Zizi	מין: ז / נ תאריך לידה: 13.3.1936
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: אפרים	שם פרטי ושם נעורים של האם:	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): פיאטרה ניאמץ ברומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה:	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

נא לכתוב בגוף ראשון

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):

הרבה מהילדות אני לא זוכרת. אני זוכרת שהמלחמה פרצה כשהייתי בת שלוש.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

תיכף אחרי המלחמה אבי החליט לעלות לארץ. היינו בתנועה הציונית והתארגנו לנסוע באופן לא חוקי, בעזרת מבריחי גבול. התחלנו לעבור את הגבול עם קבוצה של מבריחי גבול, תפסו אותנו, הכניסו לבית סוהר והחזירו לעיר. ברגע שהחלטנו לנסוע מכרנו הכול, ולא היה לנו לאן לחזור. בשנת 1944 לא הייתה אפשרות לכל אחד לעלות לארץ. לכל עיר הייתה כמות מוגבלת של תעודות מסע. אבא שלי קיבל תעודה, הוא היה צריך לסדר הכול לבד ואף אחד לא עזר לו. ליהודים היה אסור לנסוע ברכבות, אפילו שזה כבר היה אחרי המלחמה. אבא שלי חקר משאית שתוביל את הדברים שלנו לבוקרשט ומשם לארץ. היינו ההורים ושתי בנות. באחת הערים המחסום לא הורד, המשאית התנגשה ברכבת ואבא נהרג במקום. האנשים ברכבת ירדו ובזזו את המשאית. לאבא הייתה טבעת יהלום על היד. תמיד אמר בבית שהטבעת הזו תשמש תשלום ראשון לבית בישראל. כנראה שאנשים לא הצליחו להוריד לו את הטבעת, אז כרתו לו את האצבע יחד עם הטבעת.

ברומניה החליפו אז מטבע וכל משפחה קיבלה סכום מסוים. לנו לא היה אבא, לא היה עסק ולא כלום, וקיבלנו פרוטות. לא היה ממה לחיות, ואז מנהיגי התנועה החליטו שלא ייתנו לנו דרכון לעליה היות ואין ראש משפחה. במקום זה הוחלט לשלוח רק את אמא, ואותי ואחותי לקחת לבית ילדים. אני הייתי בת תשע ואחותי בת שבע. את אמא שלחו לארץ ואותנו השאירו בחוסר כל. הכול נגנב ופשוט ניצלו את חוסר האונים שלנו. שלחו את אמא לחיפה ואחר כך העבירו אותה לקפריסין. אני ואחותי נשארו ברומניה. היינו בבית יתומים שאליו הביאו ילדים ממחנות ריכוז, שהיו חולים עם כינים. פעם כינים היה בושח, ובלילות הייתי מורחת את השיער בנפט שהיה במטבח. היה לי שיער ממש ארוך ופחדתי שיגלחו לי אותו.

בשנת 1947 החליטו שהגיע תורנו לעלות לארץ. היו שתי אוניות "עצמאות" ו"קוממיות", היינו אמורות לעלות לאחת האוניות. שם התחילה מסכת התעללות. יצאנו ב-18.12, היה 22 מעלות מתחת לאפס. כל אחד קיבל מעיל דק עם קצת אוכל ושמיכה. הכניסו אותנו לרכבת בהמות עם קש על הרצפה, זה היה כמו שואה בזעיר אנפין. אחותי פחדה לרדת מהרכבת ולעשות צרכים ושהרכבת תיסע. היא התחילה לעשות על עצמה, אני פחדתי שיהיה לה קר ועטפתי אותה בשמיכה שלי.

אחרי חמישה ימי נסיעה הגענו לאוניה, והתברר שהאוניה יכולה להכיל 750 איש- ונדחסו אליה 7550 נוסעים. באוניה היו מדפים וכל אחד היה 70 ס"מ רוחב. כל פעם שאדם אחד הסתובב- כולם הסתובבו. לא היה מקום לבשל אוכל, האוניה זזה וכולם הקיאו אחד על השני. מדי פעם הגיע מישור וחילק סוכריות וביסקוויטים. לא היה אפילו מקום להתקלח. נסענו 7-10 ימים והגענו לקפריסין. עשו לנו מקלחות עם חיטוי ושיכנו אותנו באוהלים. היו שם שליחים מהארץ שלימדו אותנו עברית, וזה היה דבר טוב.

אמא שלנו גם הייתה בקפריסין, אבל היא הייתה בהרים ואנחנו היינו ליד הים. מהג'וינט קיבלנו סמרטוטים ללבוש. היה במקום קיוסק שבו היה אפשר לקנות דברים שונים. אחותי רצתה שוקולד ודג מלוח ונראתה כל כך אומללה. ואני מכרתי את הסמרטוטים שלנו ע"מ לקנות לה מה שהיא רוצה. בינתיים הייתי בקשר עם אחראי שסידר לנו העברה לאמא שלנו. החיים שם היו מעניינים מאוד. מתחבשות שחילקו לנשים הכינו שמלות כלה ווילונות. היו שמיכות שבישלו עם סלק וסורגים סוודרים. השרינו פסטות והכנו בלינצ'ס, ועוד דברים. אמא הייתה צריכה למכור את טבעת הנישואין כדי לקנות דברים. מדי פעם קיבלנו קופסת מרגרינה, שהייתה הופכת לסיר או פתיליה. כשהייתה רוח האוהל התעופף כמו מצנח.

בשלב מסוים היו בחורים שהתאמנו עם מקלות, והיו מועמדים לשרת בהגנה. ערב אחד החליטו שעולים לארץ, בלי להודיע לנו דבר. הבחורים הצעירים הסתננו אלינו, לקחו אותנו על הידיים וככה באנו לארץ.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הגענו לארץ ושלחו אותנו לחדרה. שם היה מחנה בריטי עם צריפי פח עגולים. בכל צריף היו 40 משפחות, כשבין כל משפחה הפרידה שמיכה. אני ראיתי את המצב והחלטתי ללכת לקיבוץ. כעסתי מאוד על אמא, שבאותה תקופה הכירה גבר, התחתנה איתו ועברה לגור איתו בחיפה. הביאו אותם לחיפה במשאית, ואמרו להם לתפוס בית לגור בו. הם נכנסו לבית עם פרודור ארוך וארבעה חדרים, שבכל חדר גרה משפחה. בבית השימוש היה תלוי דוד, שלתוכו הכניסו פתיליה. כך, פעם בארבעה ימים, אפשר היה להתקלח. לא היה מה לאכול. בינתיים אמא שלי נכנסה להריון וילדה, ואני יצאתי מהקיבוץ ובאתי הביתה לעזור לה עם התינוק. כך יצא, שבגיל 13 יצאתי לעבוד בבוקר ואחרי הצהריים הלכתי ללמוד. חצי משכורת הבאתי הביתה וחצי משכורת נתתי לבית הספר.

חזרתי הביתה בשבע בערב, ואז אמא הלכה לעבוד כטבחית במסעדה. כך גידלנו את הילד, ולבסוף הוא נהרג בתאונת דרכים אחרי מלחמת יום כיפור. הוא השאיר אישה עם שני ילדים.

אחר כך הכרתי את בעלי. בדיעבד התברר, שהוא הכיר את המדריכה בבית היתומים ברומניה ובא לבקר אותה. אנחנו היינו שונים בבית היתומים, כי היו לנו בגדים מהבית. התחתנו בשנת 1954. הייתי בחתונה והוא היה מוזמן. אז לא עשו חתונות כמו היום. בת דודתי התחתנה עם איש חיל הים, ובעלי היה איש חיל האויר. זה היה במועדון צבאי. בעלי שמע מוזיקה ואמר לחבריו "בואו נלך, יש מוזיקה". הם באו לחתונה וכך הכרנו. נולדו לנו בן ובת מוצלחים, כיום יש לנו שישה נכדים.

בשנת 1968 נסענו לשליחות ברומניה. בעלי עבד כעובד מקומי בשגרירות ישראל. הצייר רובין היה הצייר שלנו. לאחר מכן חזרנו לארץ. בשנות ה-2000 הבן שלי היה בשליחות בהולנד, וכך הרגשנו שנסגר מעגל.